ГАЛИЦЬКИЙ „ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ“ СЕПАРАТИЗМ

Львів – 2003

ГАЛИЦЬКИЙ „ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ“ СЕПАРАТИЗМ

(СПРОБА ПРОМІЖКОВОГО ОГЛЯДУ)

Склав
Ромко Мацюк

Львів – 2003

УДК 172:316.347:329:019.9](477.83/86)

ББК Ю7+Ф3(4Ук)3+С59(4Ук)321.7+Я14(4Ук)

М 367

Мацюк Р. Галицький „інтелектуальний“ сепаратизм. — Львів, Сполом, 2003, 47 с.

Автор вступає в гостру полеміку з певною частиною молодого галицького інтелектуального середовища, серед якої поширюються, часом зовсім одверто, ідеї відділення Галичини та протиставлення галицького народу українській нації. Праця в основному ґрунтується на матеріялах періодичних часописів, як-то: „Поступ“, „ПіК“, „Критика“. В додатку до книжечки аналізується морально-етична сторона правлячої у Галичині господарсько-політичної номенклятури та існуючих порядків.

ISBN 966-665-222-6 **@ Роман Мацюк, 2003**

„Та частина австро-угорської монархії [Східна Галичина] була замешкана людьми дуже специфічними, не схожими на иньші европейські народи. Відзначалися ґвалтовністю почуттів і з будь-якого приводу спалахували.“

І. Стовн. „Затаєні пристрасті“

ЗМІСТ

Міт і Гонор _____ **5**

Замовлення на сепаратизм _____ **12**

Гуманістичні цінності _____ **19**

Инакшість _____ **23**

Приватизоване суспільство _____ **28**

Чи формуємо політичну націю? _____ **30**

Додатки:

Чи добре нам в Галичині? _____ **33**

Коли пов'язані руки… _____ **40**

МІТ І ГОНОР

Мені відомі є два етноси, яким вічно чогось бракує і котрим винен цілий світ. Другим (окремим і неповторним) є українська галицька інтеліґенція. На відміну од першого, котрий невтомно хвалить себе самого, – за що й досі отримує немалі реперації від найбільш розвинених держав та рас, – другий, себто оця мудрагельська нова галицька інтеліґенція, з подиву гідним завзяттям невпинно ганить власний нарід, власну расу, вишукує для себе иньшого історичного походження, пишається виключно власним відбитком в дзеркалі створеного нею самою політичного болота, час од часу жереться поміж собою, ганить стару інтеліґенцію, а своє призначення бачить у баламученні поспільства. Жодних репарацій, окрім морального задоволення, за сей труд не отримуючи, вповні на громадських засадах, або, як ниньки модно говорити, – з відчуття, що він/вона суть член „громадянського суспільства“. Ціле щастя, що нарід отих бздур якось не має часу зауважити за щоденною гарівкою на городах, в полі, зайнятий перепродуванням в мороз і спеку продуктів власної та чужої праці на хідниках львівських королівських вулиць. Тієї праці, яка дає принаймні щось намацального замість дрібних суперечок недозрілих фільософів у містечкових кнайпах. Праці наймита, яку пихатий хлоп, зробившись паном у фотелі провінційної влади, чомусь називає „дрібним підприємництвом.“ Наймита з обслуговування зарозумілих окупантів, що їм рідна амбівалентно-патріотична владна інтеліґенція спродує все, що лиш можна спродати за чотири роки „обраного“ перебування при кориті.

Недавно здав я собі справу з того, що жодна так звана політологічна чи соціологічна стаття в части, де вона рясніє виразними епітетами на адресу чи то „східних“, чи „західних“ Українців, не пишеться від першої особи. Замість писати, що, наприклад, Українці не є працьовитим народом, український-же автор мав-би написати „***я*** не відзначаюся особливою працьовитістю“, що Українці п'ють – ***мені*** смакує горілка (бо якщо і не всі Українці п'ють, то зате кожен другий галичанин, котрий уміє держати перо і працює в розмножених нині „академіях“ – п'є хронічно).

На моє глибоке переконання, Українці є працьовитими якраз на стільки, на скільки їм це було потрібне, аби вистояти не одну тисячу років і пережити багато иньших народів, як маленьких, так і дуже могутніх. Мені чомусь допомагає радісне відчуття, що мої Тато з Мамою були спадкоємцями древньої раси, і оті невеликі домішки варварської европейської крови тільки підсилили фундаментальні ґени жорстокости і працьовитости, котрі єдині ціняться Історією.

За те моє відчуття я ще й досі не збираю ані найменших дивідентів, окрім того факту, що я був зачатий і єсьм. Факт, для мене значимий. Другий, не менш значимий інтимним факт полягає в тім, що я не є, а що важніше, – не маю потреби і вже ніколи не зможу зробитися Москалем. Ані Ляхом. Навіть в середовищі збоченої „Европи регіонів“. Що наповнює мою примітивну свідомість радістю у важкі хвилини життя і особливим відчуттям вищого сенсу існування. Бо, отже, я з неохідністю є Українець. Хоча і мешкаю ***за*** Збручем. Відчуття древности може бути „мітом“, – для мене особисто це є дуже лічничий „міт“. Дістав-єм особливу сатисфакцію, коли на одному з конкурсів краси прийшлось претенденткам виходити перед публіку в національних строях. Нещасні Француженки мусіли появитись у якихось сірих мішках, надітих на голе тіло, в той час коли інтер-дєвочки з Київа чи Катеринослава мали в чім показатись, бо перевдяглись Українками. Якось мене влаштовують подібні „міти“ і не бачу ані метафізичної, ані, тим більше, практичної потреби їх замінювати другиʹми. Хіба, що добре мені заплатять…

Для того, щоби заперечити тезу професора Ярослава Грицака „українцям [чомусь, услід за кацапським правописом, ми пишемо назви народів з малої букви] довелось *вирінати* з руської спільноти“ („Український гуманітарний огляд“, випуск 4, стор. 21), немає потреби переводити сумнівні історичні дослідження. Вистачить добре вгледітися в містику українських вишивань та писанок. Вглядатися, правда, потрібно серцем.

Міти залюбки плекають усі народи. Галичани залюбки розвінчують власні. З чого видко, що вони не є народом, тільки зарозумілими рештками давно зотлілих імперій. Надто мудрагельськими рештками.

Особливо „актуальною“, у світлі заплянованих Президентом дифірамбів Переяславським угодам на Східних теренах, робиться тема переоцінки Хмельниччини – на Західних теренах. Нова андрусівська змова, та й годі. Хоч мушу визнати, що сверблячка до оприлюднення „всієї непринадної правди“ про козацтво заразила галицьких *прогресивних інтелектуалів* ще на зорі горбачовської „гласности“. Десь у ті часи вся Галичина з неприхованим злорадством вичитала у місцевій патріотичній пресі таку розвінчувальну історичну розвідку, що козаки, мовляв, не зналися на фехтуванні. Далі – більше і впертіше. Дня 15го липня 2000го року на сторінці „Львівських обсервацій“ „Поступу“, число 119(563), можна було довідатися про масу ріжної наруги, котру сотворили козаки над галицьким поспільством. Спеціялісти від історіографії дослідять адекватність кожного бридкого прикметника у цитованих там польських джерелах. Подібно, як це зробив Володимир Антонович у своїй рецензії на відомий історичний опус „Ogniem i mieczem“. Щоби критично думати про козацтво, не потрібно вдаватися до екзотичних джерел. Досить уважно перечитати історичні дослідження академіка Яворницького, вже не згадуючи Пантелеймона Куліша. Звірства козаки творили також у Скутарі, а гайдамаки вирізували католиків. Звідки було їм знати, що в майбутньому уніятство послужить останнім пристанищем для українського націоналізму! Читач, мабуть, подивується, довідавшись, що мені якось не дуже залежить на козацтві, і що я маю їм за зле не те, що вони в

галичанах не упізнали Українців, а те, що Хмельницький став, мов укопаний в землю камінний хрест, у тому самому місці, звідки йому відкрився прямий і вільний шлях до завоювання Варшави. Гетьман України виявився недосвідченим підмайстром політики та піґмеєм духу в порівнянні з лордом Кромвелем.

Так само, мене не хвилює, що козаки грабували ногайські і таврійські степи, а військо Хмельницького вирізувало, окрім католиків, ще й Вірмен та Жидів. Передсмертні муки, яких я палко бажаю нинішним окупантам України, значно страшніші од мук посаджених на палю. Подібні речі були (і є!) правилом не тільки в історії ненависної багатьом „европеїзаторам“ Азії, але також і в історії „цивілізованої“ Европи. Про винищення Індиянців якось вже не згадую. Про винищення Курдів, Пуштунів та Чеченців безпосередньо країнами благословенного НАТО, або за їх прихильної згоди, – не згадую теж. Факти істориї ріжних народів повинні бути предметом досліджень для спеціяльних наук і породжувати дискусії у вузенькому колі кваліфікованих учених. Кожен-же дійсно компетентний історик, який дорожить репутацією рідної науки, сто разів задумається перед тим, як виносити подібні „сенсації“ на суд пересічної публіки, особливо на шпальтах реклямних ґазет („Наше місто“, 24(105), 28го червня 2002го року). Відомо-ж бо, що написане слово перетворюється у брехню в момент написання. З причини неповноти. Охаювання Хмельниччини дуже відповідає духові польської та литовської історіоґрафії. Мені воно ні до чого. Належу до тієї застарілої школи політичної думки, яка вважає, що значно краще є жити з голим королем, але власним, чим вдягнутим у золото, але позиченим. Особливо-ж мене здивував епітет „братовбивчий“ у застосуванні до війни 1648го року. *Польскоязычный* Ярема Вишневецький був для України таким-же рідним братом, як Рудий Панько нині є татком.

Чим прагнемо замінити козацький міф: спогадами („Поступ“, 117(373), 21е вересня 1999го року) про героїчну оборону Львова перед Німцями в 1939му році? Попри зацікавленість львівською історією і попри власну засадничу толєранцію, мушу застерегти від підміни понять: боронили *Поляки* – Перлину *польської*

культури; Українці ж гнили в польських концтаборах. Якщо нині, зачерпнувши фусів з підлого дна власної багатоликости, ми наважимося признати в собі ніяких не шанувальників міста Лева, а звичайних патріотів передвоєнної санаційної Польщі, – тоді, ясна річ, нас перестануть боліти козацькі невдачі. Але, коли Ти чуєшся Українцем, будь ласкавий сховати свій „відпускальний“ гонор назад до брудної галицької кишені, звідки йому підозріло невчасно закортіло виповзти (Юрко Галицький, „Поступ“, 119(563)). Тим більше, що саме злощасний гонор шляхетського блуду дав поштовх також і для польської Руїни. Абсолютно не є ознакою правдивого мужчини при кождій нагоді витягати на біле світло дівочі блуди старенької Неньки та докоряти ними – для очищення власної закомплексованої душі. Що мене насправді обходить – то це та єдина вартість, яку полишили по собі визвольні змагання XX^го^ століття: що, зазирнувши до баюри гнилого галицького снобізму, галичанин у своєму відображенні несподівано узрів *face* Українця. Що мені насправді прикро – це коли нетерплячий онук отого галичанина намагається кінцем рукава від гамівної сорочки затулити третю букву в абревіятурі УССД. Прикро за його психічне здоров'я.

З жалем усвідомлюю, що багато хто з галичан кривить душею проти власного сумління, дозволяючи називати себе Українцем. Не покидає мене тиха підозра, що і Хмельниччина трактується з бридкого боку зовсім не з причини порушення гуманітарних цінностей, а всього-лиш тому, що козаки прийшли під Львів з ненависної України і мордували Поляків. А як себе чують кістки міщан-русинів у бернардинській криниці, панове галичани? Володимир Павлів з Варшави, не чує себе Українцем: „ми [галичани і Українці] ніколи не були одним народом“ („Поступ“, 129(787), 23–29^е^ серпня 2001го року). На одміну, я не тільки східняків та галичан вперто і засадничо продовжую вважати Українцями, але навіть і його самого причисляю на разі до тих ближніх, яким прощається. Бо не відають. Хоч мене, очевидно, зараховується до „групи кретинів“ („Поступ“, 93(950), 28–29^е^ чевня 2002го року), яким невтямки, чого це пана Павліва так припекло з тим цілим „іміджем“ Ук-

раїни в Варшаві. Бо ані труба, ані НАТО не вирішуються ні у Львові, ні навіть у Варшаві. Найпаршивіший „імідж“ мають нині ЗДА, які з наївністю немовляти ведуться за плянами Інтера, вкінець утративши „европейське“ обличчя. Але нічого собі з того не роблять.

Я вважаю себе Українцем безвідносно до того, чи мої пращури примандрували з Дунаю чи Трої, з Ірану, Єгипту чи Кашміру, виповзли з поліських боліт або чи злізли з неба у Трахтемирові. Вважаю себе Українцем, бо таким себе вважали мій Тато, які воювали Київ і годували вошей у „трикутнику смерти“, як тисячі товаришів – вояків УГА з нашого „гонорового краю“ („Поступ“, 119(563)). Бо Українцем себе вважав мій стрийко, який щез при вулиці Лонського. Мій брат стриєчний, який згинув у Березі Картузькій. Мій другий брат стриєчний, який зостав застрілений Москалем у фосі і мій тіточний шваґро, який згорів у підпаленому Москалями лісі зовсім не задля того, аби якесь прогресивно-інтелектуальне *orlętko* годувало мене замішаною на долярах толєранцією. І не для того, щоби мій співвітчизник, нащадок вояків армії Петлюри і лікарів УПА, мріяв про гонорове „відпускання“ Галичини (ibid; „Post-Поступ“, 9(23) 1992).

Галичанин таки не знає чого хоче, коли в 1920[ім] році гнівається на Петлюру за те, що той відступив Галичину Полякам, а в 2000[му] році переживає, чи вимріяна Самостійна його „відпустить“. Не переживаймо – відпустила-би давно: було би кому взяти. Небавом знайдеться й кому… Поступово. По клаптику. На шмір до чобіт. При нашій готовності *захистити* свою ідентичність, а не пусто декларувати власні гонори, – про більше і не мрійте. Пан Квятковський з Київа („Поступ“, 22[ге] серпня 2000го року) шкодує за двома речами: 1) що Галичина не чкурнула до Европи разом з прибалтами, полишивши Схід напризволяще; 2) що галичани не наділені характером Чеченців. Я теж прагну звернути увагу на дві очевидні істини: А) що в Европі для збереження ідентичности потрібно мати чеченський характер в мірі, не меншій, як слід би його мати в Україні нинішній, – так що пункт 1 розважань п. Квятковського позбавлений сенсу в силу невиконання пункту 2; хіба що

галичанам миліше з'асимілюватися в Європі, чим в Україні; Б) що нехтування Галичиною зі сторони української інтер-президентської адміністрації носить характер зовсім не якогось об'єктивного та некерованого процесу, а є навмисним і пребільшеним саме з однією метою – аби галичанам ся сприкрило, аби галичани втратили розум та витримку, і аби частіше з'являлися подібні „сепараційні“ дописи в пресі. Твердження Юрка Галицького: „саме наша держава причинилася до того, що Західна Україна є економічною провінцією“ („Поступ“, 119(563)) можна сприймати лиш, як романтичний самообман люблячого внучка підстаркуватої галицької фрейди з передвоєнного австріяцького борделю. Тих, що „спричинилися“ було більше. Властиво всі, хто відчував хоч-би якусь найслабшу хіть. З причини лояльности, відданости і плятонізму, скерованих до цісарської династії Австрії, яку Франко однозначно схарактерезував словами „багно гнилеє між країв Европи“, Галичина ніколи не наважувалася в повній мірі скористати з потенції „галицьких тірольців“ і тому за останні два століття жодного разу не впала у спокусу свобідного „відпускання“ – себто виходу поза межі призначеної для неї вищими силами ролі, – делікатно висловлюючись стилем пана Галицького, – *міждуп'я*. Першим вказав на причину цього (цікавого своєю стабільністю) явища перманентного перебування в позиції *міждуп'я* незабутній Отто Бісмарк: „Невибагливий галичанин і мешканець Рейнської чи Нижньосаксонської областей становлять собою… величини несумірні“ („Мысли и воспоминания“, М., 1940, с. 253). Надії на те, що сучасна, хвора на збочену ґльобалізацію, Европа в стосунку до Галичини готова поміняти традиційну фригідність на палке альтруїстичне кохання, – не є чимсь иньшим, як п'яним еротичним сном. Здатність Галичини до відновлення сили Ярослава Осьмомисла має нині ступінь зеро, а здатність повторного наступання на ті самі граблі заслуговує найвищої оцінки (др. Фільц, „П'ємонт і Галілея“, „Поступ“, число 7(263) за 16^{те} січня 1999го року). В цьому світлі галицькі „амбіції, від яких не хотілося б відмовлятися“ панові Расевичу („Поступ“, 93(950), 28–29^{е} червня 2002го року), виглядають зовсім необґрунтованими. Схиляючи голову перед самовідданою безінтересовніс-

тю „Просвіти“ і терновим героїзмом лицарства (У)СС–ОУН, мусимо признати, що все иньше в галицькій політичній історії – це сором дрібноміщанської „перестраховки“ і боягузливих запобігань.

ЗАМОВЛЕННЯ НА СЕПАРАТИЗМ

> *„Беремо на себе відвагу заявити, що все те, що робилося дотепер, і що ми робимо сьогодні, не виходило і не виходить тепер з-під контролі системи з її органами. Що все те в більшості випадків інспіровано нашими ворогами, або, якщо в нас і вродилося самотужки, то в процесі розвитку перехоплено ворогом і пристосовано до його потреб. Найчастіше нам закидають вудку з наживкою або й без неї, ми попадаємося на ті гачки, ковтаємо їх, а потім видаємо за свої відкриття і досягнення“*
>
> Зеновій Красівський, „Державність“, №3, 1991 р.

Що й нинішні галичани не здатні на щось порядного та оригінального, – і що навіть у таких непорядних збоченнях, як теперішні сепаратиські прагнення, вони просто *„ведуться“* за плянами Адміністрації Президента, – видно неозброєним оком. Щойно повернувшись на свою посаду, міністр Зленко („Поступ“, 7го–13го грудня 2000го року) заходився з поспіхом переконувати прихильних львів'ян у необхідності „зміцнення стосунків“ з Польщею, вказуючи, що „головним пріорітетом для України мусить бути зв'язок з Польщею та Росією.“ Увага: са́ме з тими двома націями, які ніколи не приховували взаємної ворожнечі, маючи себе взаємно за *стратегічних неприятелів!* З тими державами, кожна з яких підтримувала і підтримує свою значимість завдяки анексії частки української землі. З тими історичними супротивниками, які виключно коштом України коли-небуть могли миритися. Чому пан Міністр не пропаґує польської дружби луганчанам? В той сам час, коли Львівенергоремонт готує високовольтні опори для потерпілого Півдня,

Президент звертається по допомогу до пана Путіна („Поступ", 9го–10го грудня 2000го року). Очевидно, від Москви до Миколаєва ближче, чим від Львова… Закарпатчики про поміч від повені просили навпростець саму *Столицу Мира.* Як повідомило радіо числа 16го березня 2001го року, поміч надійшла добра. Щось занадто полюбила Москва *братів своїх менших.* Закарпаття не Галичина, Галичина не Україна… а нині вже й Слобожанщина отримала свою окрему, відсепаровану, столицю: „столичний експрес домчить вас з однієї столиці до іншої" [з Києва до Харкова] – рекляма в національному (!) радіо, липень 2002го року.

Ближче мені не знайомий пан Сірик в березні 2000го року закликав „обмежити Україну 5ма мільйонами галичан" і винести це питання на *референдум* („Поступ", число 50(494), стор. 2). Львівське радіо десь-так числа 14го квітня іще 1998го року устами певного владного патріота (маю на увазі запроваджену, від часу підняття відповідного прапора, ПОСАДУ „*патріот"* на різних щаблях галицької Влади), – хвасталось закоріненням польських капіталів тутечки. Виступаючий у львівському радіо офіційний єґомосць тішив слухача вповні офіційною облрадівською надією, що Польща, у випадку чого, потягне своїм закоріненим тутечки економічним інтересом до Ради Европи. Тішив би-м ся разом з Високою Адміністрацією, коли-б то Поляки смикали за економічний гачок десь в районі Донецька чи Миколаєва. Бо це річ дивна і цікава: 14го квітня 1999го року радіо іменем Президентської Адміністрації у Львові заповіло, що Поляки чіплятимуть за Галичину (про Волинь мовчу – вони вже давно туди їздять цілими сім'ями оглядати місця старих поселень), а 12го квітня 2000го року те саме радіо признало ся, що сам Президент, перебуваючи в Дніпропетровську ще десь у грудні 2000го року, постановив смикати в напрямі протилежному – до ро́сийських ринків. Почувши клич, частина галичан, при сприянні згори, ревно заходилась різати сук десь в районі Збруча. Харакірі на ґрунті роздвоєного кохання до України і до *Его,* ображеного галицькотворчого лібідо та лютих ревнощів до виняткових потенцій Східного ґвалтівника.

Не потрібно, панове „сепаратори“, шептати про якісь безкорисливі львівські „сантименти“. Сантименти існують хіба щодо кучмівсько-московських політичних замовлень. Трудно. А щоби мене не звинувачували у навмисній підбірці непов'язаних між собою фактів, зацитую проґноз певного пана Морозова з Криму („Поступ“, 90(748), 14–20го червня 2001го року, стор. 8): „При остаточній втраті своїх позицій на Україні Галичина, цілком очевидно, вийде зі складу республіки, або проголосивши незалежність, або добившись конфедерації. А це буде сиґналом політичного розпаду України“. Скажуть про мене, що страх має великі очі. Біда в тім, що обидві складові: нарікання на втрату позицій в Україні та прагнення до конфедерації, буквально присутні в писаннях авторів, яких я вже згадував, і яких прийдеться згадати далі.

Спочатку, однак, хочу переконати Читача, що трактування сепаратизму як „привиду“ є фарисейством (Василь Расевич, „Поступ“, 93(950), 28–28ге червня 2002го року). Привид цей нині вповні зматеріялізований у відповідних прізвищах і на шпальтах часописів. Я з повним браком встиду причисляю себе до компанії „мітичних скигліїв“, яким залежить на тому, аби Україна залишалася єдиною, яко єдиний соборний простір, призначений Богом для останньої битви і погибелі Інтеро-Кацапа. Нині вже очевидно, що Армагедон відбудеться не в Ур-салимі, а на осквернених приблудами священних київських горбах. Тоді, коли Інтер розриє Останню Могилу і з неї вийде ув'язнений дух раси. Не бажаю втратити слави переможця, спостерігаючи за конанням Сатани з вікон „ґльобалізованого“ варшавського борделю в „Європі батьківщин“ (Володимир Павлів, ibid.). Звісно, пани Левкович („Поступ“, 77(934)) і Петренко („Поступ“, 145(803)) мають право на власну думку і можуть скільки завгодно із сатисфакцією проголошувати, що „не можна зруйнувати того [України], що невідомо чи існує“, і що „битву за Україну програно“. Дякувати Богові, я цих волань не чую.

Мені видається, що зерна блудного сепаратизму посіяні зостали іще в гоноровому Товаристві Лева, яке зродилося в надрах дезорієнтованої комсомолії і спогадами про яке зігрівається душа

пана Павліва в далекій Варшаві („Поступ“, 93(950)). Корисна праця для відродження культурних традицій якось нехотячи маскувала в ті часи тенденцію перманентних „проґресивно-інтелектуальних“ насмішок над рештками старого довоєнного націоналізму і захоплення „проґресивною“ ідеєю космополітичного „територіяльного патріотизму“. Ця ідея нині трансформувалася в поняття „політичної нації“. Прихильників такого підходу нині часом називають „державниками“. Дуже гарна і конструктивнана була ідея, якщо замкнути очі на три проблєми: 1) мовою урядового спілкування є кацапська мова, відповідно, український хлібороб та український інтеліґент залишаються етносом упослідженим; 2) урядовою мораллю є мораль совкова, відповідно – примітивно хамська, що несумісне з розвитком вільної економіки і держави в цілому; 3) суспільство надалі залишається окуповане Інтером, що має за мету вилюднення України з далекосяжною метою створення тут райського куточка для відпочинку послідовників Ягве. Можна зрозуміти амбіції малюків од політики, які підсвідомо жадали звільнитися від традиційних цінностей старомодного націоналізму. Скомпроментованого, зрештою, численними прикладами дріб'язково-меркантильної метушні склеротичних патріотів. Але не можна дарувати брак стійкости в декларованих українських ідеалах. Розчарування в надіях на лаври і комфорт представників „державної нації“ кинуло цих нетерплячих кар'єристів у скрайність сепаратизму. Не бажаємо більше бути „гряззю Москви“ (viz. змосковщеного Київа)! Ця оцінка великого Шевченка має продовження, якого дуже не люблять наші сепаратисти, що намагаються винаходити велосипед „ґльобалізованого“ европейського дому.

Є щось ущербного у майже еротичному прагненні до *ВЕЛИКОГО.* Любко Петренко у „Поступі“ за 1–2[е] квітня 2000го року відкрито і сміливо ставить питання про „шанс для нашого коронного краю долучитися до великої держави“ (йдеться про австрійську Галичину, до якої ми приєднаємо всіх, хто колись відпав від Австро-Угорської монархії, і хто нині у щирому каятті гризе собі лікті з горя). УНА-УНСО років п'ять тому обклеїло весь Львів плакатами на зразок: „Українці звикли жити у великій дер-

жаві – ми дамо їм таку державу“, а пан Корчинський написав книжку на тему: „нам не потрібна маленька сепаратистська Україна“ (*давайтє дружить,* одним словом). Павло Жовніренко, Голова правління Центру стратегічних досліджень, уточнив межі нашої нової та великої Батьківщини: „ми звикли жити у великій країні, а тепер вона стане ще більшою – від Гамбурґу до Владивостоку (СТБ, „Вікна опівночі“, жовтень 2000ro року). Дослівно пана Жовніренка цитує Володимир Павлів зі згаданою вже „Европою батьківщин“ („Поступ“, 93(950)). Чогось явно бракує цим панам. Чогось дуже однакового…

Під акомпанемент „скигління про русифікаторську політику Київа“ (саме так правильно звучить цитата зі статі Ярослава Грицака, нелогічно перекручена Василем Расевичем) – певні інтелектуальні кола передчасно втомленої львівської інтеліґенції кинулись шукати ратунку перед цією самою русифікацією зовсім не у щоденній твердій поставі власної української гідности, лиш у політичному сепаратизмі. Я тут не бачу ані мудрості, ані патріотизму, ані декларованого кохання до Неньки. Швидше мазохістський вуаяризм. Один любить гледіти, як Неньку то́ркають зі сторони Москви, через Київські ворота, комусь приємніше зі сторони Варшави, через Краківську браму, а хтось третій конає від гойданки на хвилях віденського вальсу. Нормальний, здоровий націоналізм у Львові вмер. Надовго. Націоналізм лежить кістками під сибірською мерзлотою, під бетоном тюремних долівок, у хащах бродівських лісів. Як-би не репетував „ґвалт“ московський консул – йому не судилось в ближчому майбутньому розбудити у місті Лева „дух одвічної стихії“. Живий „націоналізм“ – це дрібні сварки розкладених зі середини меркантильних угруповань іще не нагодованої інтеліґенції. Тієї „інтелектуальної“ інтеліґенції, яка вершиною національного відродження уважає аж таке щастя, коли „менше стане російської музики, натомість збільшиться частка західнослов'янських виконавців, **насамперед поляків“.** Тієї інтеліґенції, власна „львівськість“ якої не виходить за межі „духовної спадковості“ по довоєнній польській радіостанції „Lwowska Fala“ (відчит у „Поступі“, 15ro жовтня 1999ro року). Тих „інтелектуалів“, які ті-

шаться, що „у Львові знову чути польську мову“, тривожаться, що „місто дуже багато втратить, коли пустуватиме римо-католицька катедра“ і зі слезами на очах згадують „легенду про польських орлят“ (Роман Лозинський, „Поступ“, 148(806), 28го вересня 2001го року). В польській катедрі, яку пан Лозинський дипломатично називає римо-католицькою, я особисто в цьому році був присутній на службі і молитві за Яна Казиміра і *naszą Ojczyznę* (не подумайте, що за Україну), де довідався, що з міста Львова бере початок священність польської слави – не менше і не більше. Зрештою, це новина тільки для такого анальфабета, як я. Для пана Лозинського є очевидним, що „Львів століттями був містом польської слави.“

Тому не можу розділити радости пана дописувача Андрія Білоуса („Поступ“, 30(688)) з нагоди висвячення *вперше* аж двох кардиналів для Львова. Числа 3го березня 2001го року инший пан тішився через етер Львівського радіо з тих самих цяцьок – що у Львові *вперше* стало бути аж два кардинали. А я не тішився. Бо *вперше* у Львові з'явився саме *польський* кардинал. Українські вже були не раз. Хтось мені закине приказку, що декотрі люди навіть у калабані помічають відблиск звізд небесних, а декотрі иньші – тільки багнюку. Я теж вмію бачити зорі. А заразом – як поміж тими зорями пурхають зграйки *Orląt Polskich.* Трудно. Хто ся на що вчив…

Панові Расевичу, який не вміє узріти в середовищі галицької інтеліґенції сепаратизму, раджу взяти до рук 9ту сторінку „Поступу“ від 4го листопада 1999го року, де він чорною фарбою на ґазетному папері прочитає, що на випадок, коли „президентуру виграє ліва сила“ галичанам „треба буде започаткувати процес сепарації“. Іменований на роль офіційного „комуняки“ пан Симоненко президентуру здав у другі́ руки, але й пан Леон Ревізіоніста, який погрожував „започаткувати“, своїх погроз офіційно не відкликав. Навіть більше: при люб'язній помочі „спеціяльного випуску“ тижневика ПіК у червні 2000го року я довідався від пана Кирила Бочковського, що вже два роки, як Львів започаткував „сепаратистсь-

кий рух“ за „відпочинок ув Австрії“ (нагадаю, що редакція ПіКу, який відкрив усій Україні очі на львівські сепаратистські збочення, знаходиться у Столиці). Далі спалахнула гідна батьківщини доктора Мазоха полеміка. Кость Бондаренко („Поступ“, число 109(767) за 19–25те липня 2001го року, стор. 2) устами клясика Миколи Куліша заповів надію на „*кінцеву* українізацію“ (замість *остаточної*) в Катеринославі з участю тамтешніх повій. На що миттєво зреагував Юрко Галицький, зголосивши, що МИ є „інші“ (ibid.), а за ним і Володимир Павлів: „вони [галичани] усвідомлюють свою відмінність хочуть її «легалізувати»“ („Поступ“, 93(950)). То значить, мій українізований *кінець* не має жодних шансів у ЇХНІХ українізованих Катерин. Остаточно втративши терпець, пан Бондаренко перебрався до Київа, перед тим порадивши галичанам замінити сепарацію „Автономною Республікою Галичина(и?)“ („Поступ“, 151(809), 4–10е жовтня 2001го року).

На чім повинна-би ґрунтуватися автономія Галичини? Цікаво спостерегти, що до автономії закликають люди зі сфери журналістики і літературного довкілля. Чомусь обрана галичанами влада мовчить. Я знаю, чому. Бо боїться отримати повноваження, за які прийдеться відповідати. Тут пан Морозов з Криму має рацію: „створивши потужні ідеологічні кадри, Галичина не змогла створити рівнозначних управлінських кадрів“ („Поступ“, 90(748), стор. 8). Відносно „потужних ідеологічних“ він, правда, перебільшує – страх має великі очі…

Не потрібно себе дурити, що в автономній Галичині при владі стануть компетентні та порядні патріоти. Цих просто не є. Бо легше буть писакою, чим керувати Автономною Республікою Галичини та ще й посеред „Европи батьківщин“. Великою таємницею для мене є підкріплена щоденним досвідом метаморфоза: чому здоровий, порядний та „правильний“ галичанин, увійшовши до владного кабінету, скоріш чи пізніш перетворюється в негідника? Замість гонору посади – замудрагелене лизодупіє (Київа чи Европейського Союзу – не важливо); замість порядности – злодійкувата зажерливість, замість християнських і джентельменських цінностей – простюхівське хамство і духовне пігмейство.

Є очевидна перепона для входження до Европи: до того часу, поки в Галичині не буде переведена повна санація всіх владних коридорів, поки звичай проти-суспільного свавілля і хамської глупоти самоврядно-чиновницьких *„кондо(мо)-мінімумів“* не перейде у звичай суспільної доцільности та розумного закону, – нема чого пертися до Европи. Жадна Европа і не змогла-б, і не схоче мастити собі голову галицьким багном, поки сам нáрід не навчиться голосувати за сміливих і зарадних замість лукавих та влізливих.

Повністю поділяючи ідеологію панів Гречила („Поступ“, 12(670)) і Грицака („Поступ“, 84(941)), повторю для тих, хто не розчув: Панове патріоти, тут Москаль, тут і воюйте! Або не смійте називати себе галичанами. Та ще й з гонором. Так, руки зв'язані. Коли маєте себе за справжніх воїнів, бийте ногами. Але не поУкраїні, а там, де важче…

ГУМАНІСТИЧНІ ЦІННОСТІ

Професор Ярослав Грицак у „Поступі“, 84(941), натякнув на скарги про існування „двох Україн“, слід думати, зі статті пана Миколи Рябчука „Дві України“ („Критика“, 10/2001), але переочив одну цікаву і нову для мене думку. Ходить про те, що горизонтальному поділу на дві „ґеоґрафічні“ України пан Рябчук протиставляє „вертикальний“ поділ на дві соціяльно-політичні України, названий „шизофренічним роздвоєнням“. Дозволю й собі на цю тему поміркувати.

Є одна така проблема, що при великій кількості розумних статей різних авторів, які одностайно і правильно (на мій приватний погляд) оцінюють стан українського суспільства і причини цього стану, не дається відповіді на запитання: якщо ми знаємо, щó є зле і хто це „зле“ витворяє, – то чому не лікуємось?! І ось тут зачинається, за правильною підказкою п. Рябчука, „постсовєтська шизофренія“. З тією різницею, що я-би ужив терміну *шизофренічне роздвоєння,* і категорично заперечую проти епітета „постсовєтське“. Йдеться про дуже просту річ: про впоєне, стараннями української, переважно галицької, інтеліґенції до свідомости українсь-

кого загалу переконання, що обстоювати рідне право коштом кривди неприятеля – є гріх. Великий обман, який з'інтернаціоналізована думка європейського истеблішменту лукаво накидає окупованому українському суспільству. Жоден нарід, жодне суспільство в подібні речі не вірить, хоча по-фарисейськи їх проповідують усі „цивілізовані“ держави. Єдиним, хто щиро підставляє щоку для чергового ляпаса, є щирий Українець.

Коли в хроноґрафії можна побачити правдиві факти, то про таку науку, як політична історія народів, можна з певністю сказати, що в ній стільки є об'єктивности, скільки в науці про мистецтво картярського шахрайства. Для мене історія – це є наука про здібність одних народів шляхом неправди і кривди одібрати життєвий простір (інформаційний, економічний, ґеоґрафічний) у другúх. Ще иньшими словами – наука про пошук суперника. Бо без суперника вироджується і гине кожен рід. Людина не має суперників в природі. Тому нація їх шукає серед подібних собі. Властивість людського роду ділитись на ґрупи і ворогувати задля конкуренції може бути виведена теоретично, як необхідна для самого існування. Але потреба в цьому теоретичному доведенні відпадає одразу при першому погляді на нинішню, найбільш „цивілізовану“ історію. Такі поняття, як толєранція, справедливість, терпимість, людське право, і багато подібних, є надзвичайно важливими, але вони виконують, так-би мовити, допоміжну *ретуляторну функцію,* забезпечуючи успіх *основних інстинктів:* суперництва та виживання коштом иньших. Тому дуже мудрі та гуманні слова про те, що „не можна будувати патріотизму, люблячи тільки своє, і ненавидячи інших“ заслуговують на найвищу шану: не варто класти їх на папір та вимовляти. Принаймні, не адресувати до Українців, гнаного та визискуваного Інтером народу („Високий замок“, 15го березня 2002го року, вивідка з Верховним архиєпископом Львова для Українців). Бо кожне сотворіння мусить когось ненавидіти. Наприклад, голубка ненавидить коршуна, який пантрує над її гніздом. І тільки вовк не має нанависти до ягняти, яке йому завинило вже тим, *„что хочется мне кушать“.* Привілей толєранції є привілеєм і гонором сильного, але не того, кого топчуть. Якщо постійно закликáти гно-

блений нарід, аби він перестав ненавидіти своїх мучителів, тоді він почне ненавидіти себе самого. Що і потрібно. Добрим прикладом „толєранції“ служить цитата з Нового заповіту в перекладі Куліша: „Хто ж зблазнить одного з сих малих, що вірують у мене, лучче йому, щоб повішено млинове жорно на шию йому, та й утоплено в глибині морській“ (М. 18.16). Не раджу прислуха́тися до псевдо-української лексики, якою спілкуються наші дітлахи в дитячих садочках, якщо бажаєте зберегти псевдохристиянську цноту і не спалахнути сердечною ненавистю до скацапізованих вихователь ок на чолі з міністром „освіти“. Церква заперечить, що, з одного боку, йдеться про „загальнолюдські цінності“, а з другого – про нетерпимість не у ставленні до ближнього, а в стосунку до блазнів Сатани. Що ж, московський Кремль, з усією кацапською етнопсихологією, включаючи осквернення українського мовного психотипу, від початку призначений Вищими силами під місце для матеріалізації Сатани з метою, про яку можемо тільки здогадуватись. У цім моя віра. А щодо „загальнолюдськости“, то маємо невеличку заковику: „Послано мене тільки до загублених овечок дому Ізрайлевого“ (М. 15.24).

Нестерпно болюче відчуття зрадженого батьками сироти переслідує мене тим частіше, чим частішають спостереження, що моя Церква одвернулась од України. Нині зробилося модно переслідувати „обмежений“ націоналізм. Щось подібне до навернення Савла, тільки в дусі дрібно-галичанського фарсу. Тим часом, забувають, що націоналізм, за означенням, не може бути „обмеженим“. Націоналіст мусить дуже добре орієнтуватися в перевагах, здобутках, історичних діяннях иньших народів та культур, щоб усвідомити те місце, яке призначене йому самому. На одміну від космополіта. Який не має свого місця. „Борцем во ім'я торжества найвищих ідеалів справжнього націоналізму“ вважали Івана Франка такі світочі української громадсько-політичної думки та культури, як Антонович, Леся Українка, Лисенко, Старицький, Нечуй-Левицький, і ще десятки високих діячів (повний текст ювілейного привітання гляди у „Просвіті“, число 19 за жовтень 1990го року).

Тому прикро було почути в телевізії про „якийсь вузький націоналізм“ (це Франко з десятками томів його творів є вузький!) – з уст молодого випускника, правдоподібно, ватиканської школи, при нагоді ювілейних урочистостей, присвячених 135[й] річниці народження митрополита Андрея Шептицького. Так, правда, що Митрополит був *безумовно* „вільний від якогось вузького націоналізму“. Але другою правдою є те, що коли чийсь світогляд є настільки вузьким, як у нинішньої галицької „інтеліґенції“, то йому далеко до націоналізму. **Націоналізм не може бути „вузьким“, зате він мусить бути самовідданим.** Церква, яка стільки страждала в ім'я українського Бога і українського націоналізму, могла-би про такі речі пам'ятати… замість вішати таблички з англо- і польськомовними написами при вході до головного собору Української національної віри.

Звісно, альтернатива, як завжди, існує. Ягве з прихильністю і розумінням, помноженим на зелені купюри, заопікується кожним, хто стани під прапор ґльобалізованої віри у споживацьке суспільство. Але це не український Ягве. Це бог Інтера, ґльобалізованих наркотиків, порнухи, допінґового спорту.

У зацитованій вище статті професора Грицака наведені, поміж иньшими, цифри соціологічного опитування щодо питання: „чи ми повинні боротись за нашу країну незалежно від того, права вона чи ні?“ Великобританія 58%, ЗДА 55%, Польща 47%, Україна 36%, ФРН 31%. Щось не дуже англо-сакси чуються об'єктивними… Закомплексовані почуттям довічної провини Німці ще й досі сплачують репарації, про які йшлося на початку книжечки. А от українських 36% мене зовсім не тішить, коли взяти до уваги, що в 1991[му] році (на час опитування) з 90,2%, які проголосували за „незалежність“, половина під словами „наша країна“ розуміли „совковий край“. Так чи інакше, хто не захищає правду українську, той автоматично захищає правду сусідську.

ИНАКШІСТЬ

В численних наріканнях, що нас в Україні не розуміють, що ми є иньші, найцікавішим є оце „иньші“. При ближчому знайомстві з тими галичанами, які вважають себе зовсім не такими, як східняки, вилізає шило з мішка: інтелектуали, які проголошують подібні сентенції перебувають під вирішальним впливом не якоїсь абстрактної культури, а всього-лиш пересічних цінностей буденного польського середовища. В той час, коли, за визнанням самого пана Володимира Павліва („Поступ“, 125(783), 16те–22ре серпня 2001ро року), для спадкових (за геральдичною термінологією – *добре народжених*) европейців Европа закінчується на Одері (і це є свята правда!).

Не боячись перебільшення, заризикую стверджувати, що такі інтелектуали швидше заслуговують на кваліфікацію „галицькомовних Поляків“, аніж Українців. Хоч дехто з них уважає себе українським патріотом. Заморока полягає в тім, що під „европейськістю“ ці люди розуміють насправді звичайну польськість. Тим часом, самі европейці зовсім не уважають Варшаву еталоном европейського міста, а Польщу – еталоном европейської культури. Біда молодого „інтелектуалітету“, який щойно вчора вилупився із совкового багна, є в тім, що він вже не може пам'ятати дідівських заповідей доброго виховання і цивілізованої поведінки. Тому Польща виглядає для такого пуцвірка пупом европейської культури. Та сама Польща, яка свою побутову культуру будувала на франко–німецьких запозиченнях, а шляхту вербувала в Україні. Пригадую часи мого дитинства, коли Захід проникав до нас не через польських емісарів, а шляхом поширення фарцових платівок, *blue jeans,* сорочок *cotton, button,* і коли стараннями радіо-станцій *Voice of America* та *BBC* у мене виробилося враження, що Америка вже готова до нового Христового походу на визволення України. Ідіотичні фантазії. На щастя, я чувся настільки чужим у совковому суспільстві, а від родичів засвоїв так багато „европейських цінностей“, що без комплексів пережив відкриття границь і не осліп від польського „шику“. Наполегливо раджу нинішним інтелектуаль-

ним сповідникам „иньшости“ галичанина переїхатися Мадридом, Марселем, Атенами, Неаполем і зрозуміти, що Київ є ближче до Великої Европи, чим та сама Варшава. Малопольський Краків належить до Европи виключно завдяки історії свого заснування, пов'язанням з Моравією, середньовічному правлінню німецьких династій і німецьким міщанам. Та й те, що наші завзяті полонофіли бажали-б розуміти під терміном „европейська цивілізація“, знаходиться не у Польщі, а швидше в чотирикутнику Берлін–Амстердам–Штутґарт–Прага. Від сили Відень–Будапешт. З моїх спостережень випливає, що ніякі не лицарські цінності керують сердитим львівським інтелектуалом, який підкреслює свою галицьку „окремішність“, а всього-лиш банальний індивідуалістичний егоїзм обмеженої комфортабельности. Ліниве бажання варитися в зупі подібних собі, часом не підозрюючи, що юшка вся польська, з кухарем включно. Політична „інтеліґентність“ таких галичан є настільки польською, що вони навіть не усвідомлюють кумедности своєї „толєрантности“, перейменовуючи (і правильно) вулиці з іменами рóсийських поетів, але не помічаючи колони, яка символізує велич польського духу в центрі Львова. Я до скону віку пам'ятатиму слова, якими мій Тато свого часу охарактерезували ступінь „европейськости“ нашого західного доброзичливця: „Москалі нас терзають голими руками, а Поляки жерли в рукавичках“.

Потрібно бути добрішим до своїх. Потрібно бачити у Київі жебраків та перекупок, які важко збирають копійку на життя. Вони розмовляють по-нашому. Потрібно відчути, з якою готовністю – хоч і кацапською мовою – кидаються пояснювати дорогу та перераховувати назви зупинок у відповідь на Ваше запитання українською мовою, адресоване навіть не киянам, а звернене до супутника-галичанина. Потрібно зрозуміти, що продавчиня не поспішає до Вас у крамниці, бо шукає подругу, яка вміє розуміти Ваш галицький акцент, і що та подруга дещо різко розмовляє, виконуючи усі ваші примхи, можливо, і тому, що, як і Ви, відчуває якісь комплекси. Не потрібно бачити в кожному ворога з єдиної причини свого власного комплексу „инакшости“ (гляди: Петренко, „Поступ“, 145(803)).

Українське суспільство є так само роздвоєним у Галичині, як і в Слобожанщині. Воно розвивається у двох категоріях, дійсно „сепарованих“ одна від іншої. Це є: 1) категорія ринку та відносного процвітання – для Інтер-етносу і 2) категорія комунально-розподільчої економіки з виробничими відносинами натурального господарства раннього феодалізму – для власне українського етносу (інтеліґенція, селянство, колишнє робітництво) плюс рештки парій иньших національностей. Са́ме перша категорія задумана, як основа майбутньої „української“ нації („Поступ“, 18го січня 2000го року, число 9(453), слова Ґаранта).

Невірно, що „сьогодні, як і десять років тому, політичні сили в Україні представляють цілком протилежні типи національно-культурних ідентичностей“ (Дарій Левкович, „Поступ“, 77(934)). Політичні сили, як і десять років тому, нікого, окрім кримінального бизнесу не представляють. Ненависть до влади на Сході більша, чим ненависть до Татка в Галичині. Помилка галичан в тім, що вони так захопились добропорядними базарно-капіталістичними „цінностями“, що проґавили соціяльно-політичне „замовлення“, яке підібрав Симоненко.

Багато хто з „гонорових“ галичан бідкається над ріжницею в мові та політичній культурі між Галичиною і Сходом, а дехто навіть ображається на східняків за „несприйняття“ (В. Павлів, „Поступ“, 129(787); Д. Левкович, „Поступ“, 77(934); В. Расевич, „Поступ“, 93(950)). Я хочу спитати пана Павліва, чи він не зустрічав у Галичині шовінізму проти східняків, ще сильнішого, чим „наддніпрянський шовінізм“? Я хочу спитати у деяких з цитованих панів, навіщо вони подались до Київа, коли їм там зле і коли їх там зневажають? По гроші, чи по самореалізіцію? Наші батьки реалізувалися в протимосковських боївках і за те мають вічний Рай. І останнє питання, яке я прагну задати панові Павліву з Варшави: чи він не відчуває польського шовінізму, коли всюди і завжди розмовляє українського мовою у столиці і королівському місті улюбленої Галичини – місті, яке зветься Холм?

Галицька „вищість“, „автентичність“, „культурність“ є міт, який, на відміну від мітів про древність України, спростовується

щоденно, в кожній львівській „маршрутці“ і майже кожній каварні (має рацію Максим Лан, „Поступ“, 138(796)). Не є мітом галицька закомлексованість, яка виражається у пересадній дратівливості і в бажанні, щоб „було усюди як у нас“. Бажання ледачого орґанізму. Ми **не мусимо бути однакові.** Ми повинні купувати українські продукти, і я більше задоволений, коли жінка навіть по-кацапськи, питає про українське масло у Львові на ринку, чим коли галицький патріот купує „львівський смалець“, спровадженний з Польщі. Ми повинні знати, як у Львові, так і в Донецьку, що Україна окупована кровопивцями, які не мають жодного відношення ні до галичанина, ні до хохла, ні до мови народу, якою-б вона не була. Кровопивці розмовляють своєю мовою. Галицькі інтелектуали, які скаржаться на *русскоязычие* з пихатістю польської шляхти, зовсім забули, що є ще українське село. Україна ніяк не обмежується п'ятьма батраками в денаціоналізованих Інтером промислових ґетто. Україна – це не купка московських шовіністів в східних університетах, і вже зовсім не зборище парторгів в окупаційному уряді. Україна не може і не повинна буть однакова і вся співати „степових пісень“ (Павлів, „Поступ“, 129(787)). І зовсім мене не хвилює, що для східняка „і мова моя надто польська… і звичаї якісь не такі“ (ibid.) Бо мені бракує переконання пана Павліва в „автентичности“ всього галицького. Але мене дуже хвилює, щоби Україна єдналась у пошуку справедливости і ненависти до приблуд.

Нелюбов більшости галицьких „автономників“ до населення Сходу, *як маси,* поділяю. Ненавиджу їх політичний вибір. Нестерпно, що моя доля залежить від придуркуватости 20% виборців, які з тупою впертісю голосують за комуняк. Саме ці 20% мали буть в розпорядженні націоналістів. Якби рухівці від самого початку не повели хибної тактики. У своїх аґітаційних поїздках на Схід т. зв. націонал-демократи повинні були кинути три кличі: 1) відібрати у комуняк їх золото – колишні члени КПУ, що записалися до РУХ^{у}, цього зробити не могли; 2) розкрити стукачів – колишні стукачі цього зробити не могли, а відомо, що основна маса стукачів перебувала в Галичині, відповідно, – в РУСІ; 3) оживити хохляцький шовінізм, який (тут пан Павлів помиляється) завжди

був скерований в бік Кацапа – поборники „европейських цінностей“ і „галицької політичної культури“ собі такого дозволити не могли. Замість такої тактики, рухівці взялися вчити наддніпрянців своєї крутійської „політичної культури“ і „громадянської“ дволичности (знову те саме бажання, щоб „було усюди як у нас“). Ще й соромили за їх мову та учили, як їм треба жити та якою мовою розмовлять. Не можна говорити жодному народу речей, які йому неприємно слухати. Нині могли-б мати українського гетьмана, україномовний уряд і військо, лояльний Схід, дружній кордон з Ічкерією і СДП(о) в карпатських уранових копальнях. Гамсахурдія жив-би й досі, а Грузія не мусила-би то входити то виходити з СНҐ, якого просто не існувало-би. Своєю тактикою галицький РУХ немало причинився до рятування Рóсії од війни між Московією і усіма колоніями одночасно, війни, якої вона не тільки не змогла-б виграти, а навіть не мала-би сили почати. На той час.

Поза тим, надто самовпевнено звучать дифірамби у бік знаменитих „галицьких культурних надбань“ (В. Расевич, „Поступ“, 93(950)), „галицької політичної культури“ (В. Павлів, ibid.) і „початків громадянського суспільства“ (В. Павлів, „Поступ“, 129(787)). Про культурні надбання галицького інтеліґентного Хама не хочеться повторюватись. Про політичну галицьку культуру можна сказати, що вона не виходить за межі п'ємонтичного попискування та незграйного підтягання чужих мелодій. Початки „громадянського“ суспільства полягають, очевидно, в тім, що юнак чи юнка, не дозбиравши відповідної суми на хабар при вступі до галицького „національного“ або „національної“, купує на ті гроші квитка та їде у Київ, де успішно складає всі екзамени власними силами і знаннями. Не плутаймо громадянського суспільства з корпоративним. Неправда, що в Галичині „ми мали початки громадянського суспільства“.

ПРИВАТИЗОВАНЕ СУСПІЛЬСТВО

Чи може довго існувати Україна?

Мене насторожує, коли люди декларують себе будівниками „громадянського суспільства“. Такі речі не „будуються“. Вони витворюються самі. Громадянин в цьому розумінні – це людина, яка *абсолютно безкорисно* виявляє громадську ініціятиву. Я не знаю таких прикладів серед відоміших людей в Галичині. Тим паче серед тих, хто будує „громадянське суспільство“ *професійно.*

Лозунґ „громадянського суспільства“ належить до категорії таких самих заклинань, як „людські права“ або „світле майбуття“, яке нам пророчать послідовники Ягве.

Питання про перспективи утворення в Україні чогось схожого на громадянське суспільство заслуговує окремого дослідження. І зачинати таке дослідження варто зі семантики. У відомій і незаслужено критикованій статті професора *Carothers*[a] йдеться про суспільство *цивільне.* Громадянське суспільство – це єднення духом та соціяльно-моральними імперативами. Цивільне ж суспільство – то є часть суспільства, яка чисто механічно не може належати ні до органів державної влади, ні до царини унормованих стосунків найманої праці – виробництва і розподілу. Коли Ви йдете на фабрику, Ви не знаходитесь у сфері цивільного суспільства. Коли Ви відвідуєте приватний підпільний бордель, тоді Ви потрапляєте у сферу цивільного суспільства. І там, і в иньшому місці Ви можете чутися Громадянином. А можете і не чутися. Специфіка українського суспільства полягає в тім, що воно *суспільством* в західному розумінні не є. Українське суспільство найкраще характеризувати подібністю до купи коров'ячого гною, з якого різноманітні мурашки та хробаки тягяють собі поживу. З тим, що хробаки переважно походять із сусіднього обійстя.

Другу, більш наукову, особливість українського суспільства можна уздріти, відвідавши будь-яку державну установу. Попередня аналогія з приватним борделем приводить до несподіваного відкриття: державні механізми та структури є включені до *цивіль-*

ної частини суспільства. Держави, як окремої частини суспільства, в Україні не існує.

Корпоративне суспільство не може бути суспільством громадянським, бо воно не передбачає загальнонаціональних (в західному розумінні) моральних імперативів. Можна погодитись, що частина так званого „свідомого“ українства є дійсно патріотами національних (в українському розумінні) *корпоративних* інтересів. Корпоративні інтереси кримінальної номенклятури (як владної, леґалізованої різноманітними „виборами“, так і бізнесової) не залежать, як уже говорилося, від подальшої долі української державности. Тому найкраще, на мою думку, характеризувати те, у чому ми мешкаємо, як корпоративно-приватизоване суспільство, позбавлене автономних життєвих функцій.

Чи може всередині Европи існувати самостійний суспільний орґанізм, в якому державні органи є фраґментовано-приватизованими? В краях Карібського моря, в бананових краях Африки, – можливо. В середині Европи – ні. Тому п. Литвин так сподобав собі *Carothers*-івську критику цивільного суспільства. Мова не йде про те, що цивільне суспільство є поганим або непотрібним додатком до Держави. Мова про те, що поки Держава залишається *приватизованою,* вона не є Державою, а є всього-лиш рядовим елементом оцього приватного цивільного суспільства. Тому важливо усунути саме поняття цивільного суспільства, аби держава стала єдиним *приватним* елементом себе самої. Коли стверджується, що „олігархічна «партія влади», на відміну від панівної колись комуністичної номенклатури, не є монолітною і складається з різних кланів, інтереси яких не лише відрізняються, а й нерідко суперечать одні одним“ (Микола Рябчук, *Дві України,* „Критика“, 10/2001), то слід пам'ятати, що ці клани керуються маленькими ґубернаторами (намісниками) московських кланів, а Президент просто намагається шляхом монополізації влади втриматись на посаді Головного Намісника московського хана. У приватизованому кримінальному суспільстві Головний Намісник з необхідністю мусить виконувати ще й функцію Головного Злодія. Якщо хоче жити.

ЧИ ФОРМУЄМО ПОЛІТИЧНУ НАЦІЮ?

Можна шукати виходу у якомусь входженні до європейських структур (хоч мені більне подобаються Об'єднані Емірати). Однак Європа, залякана Америкою, не бачить України поза московським возом. Ані перекуплена міжнародним капіталом Америка, ані настрахана Європа навіть у жахливому сні не можуть уявити собі, як-би це Україна приїхала до європейської спільноти на власному возі. Коли Діма Табачник орґанізовував політичну фракцію за „рух до Европи разом з Росією", він не вівся за власними фантазіями, а ґрунтувався на тенденціях керманичів світового капіталу.

Поминувши націоналістичний символ віри у виключно власні сили, можна було-би уповати на відновлення середньоєвропейського „спільного дому". Але границі такого дому мусять сягати Вороніжа на сході. Щось подібного пляну валося під час Першої світової війни. Знову-ж, міжнародний капітал поклав Австрійську монархію на лопатки…

З чим не можу погодитись у цитованій вище статті Миколи Рябчука, – то це з ілюзіями про „державницькість" нинішнього інтер-истеблішменту та спроб побудови паралелей з „націоналістичним" правлінням Німкені Катерини II у Рóсії (мова про державницьку про-рóсийську, – не про-німецьку, – політику не-етнічної Кацапки). Нехай скажуть історики, чи боялася московська імператриця своїх родичів у німецьких землях. І чи Московія була слабшою за німецькі князівства. Знаю, зате, напевне, що нинішні перекинчики при українській владі не тільки бояться, а ще і є пов'язані тисячами пут, – в тім числі військово-технологічних і прямо ґебістських, – зі своїм московським сюзереном. Властиво, ми не можемо говорити ані про якесь окреме українське правління, ані про якусь окрему українську еліту, яка бажала-би залишити для своїх синів кавалок „незалежного" пирога. Це ілюзія. Пиріг був і залишається московським. Окрім того, „еліта" належить до совково-монгольського расового типу і несе у собі нестерпну відразу не

тільки до західного способу життя, але й до ірансько-арійських первнів, куди відносимо і Українців.

Друга річ, з якою не можу погодитись, – що є якась надія на українські ресурси. Так, деякі ресурси є, та вони, на жаль, – у повній експлуатації ворогом. Візьмімо тезу: „Соціальний потенціал країни залишається досить значним. Відносно високі показники освіченості роблять суспільство відкритим до інформації, попри всі зусилля влади цю інформацію обмежити чи спотворити“. Більше як десять років (почавши рахунок від 1985го року) показали, що номенклятура не просто втрималася, а зміцнила свої суспільні позиції. Нині знову маємо лайдацьку більшість у Верховній Раді, і надовго.

Поділяю спільне переконання багатьох авторів, що „на даний час в українському випадку ми не маємо справи із сформованою політичною нацією“ (В. Расевич, „Поступ“, 93(950)). Політичну націю в Європі формували Королі. Історична послідовність є такою: спочатку етнічні або реліґійні війни, далі Король, як об'єднавче націоналістичне начало (на одміну від Імператора), далі політична нація. Коли глянути на Америку, можна було сподіватись, що українська політична нація сформується в результаті воєн такого ненависного для окремих галичан Богдана Хмельницького. Повертаючись у сьогодення, на прикладі історії з постійно-змінним курсом України то в напрямі до НАТО, а то в напрямі геть од НАТО, бачимо, що формування української політичної нації повністю в руках Ґаранта: що скаже радіо, те буде. Вчора НАТО ворог, Ющенко поплічник американських імперіялістів. Нині НАТО друг, але Ющенко далі пособник… дайте подумати… *деструктивної опозиції!* Не Господь Бог формує політичну націю, не ми з Вами, і, тим більше, не вона сама себе формує. Ми з Вами можемо „формувати“ найвище здоровий хохляцький шовінізм, який на Сході розмовлятиме суржиком, в Галичині – напів-суржиком (прислухайтесь до мови шкільного учителя у Львові), але який завжди скерований проти кровопивць, злодіїв та Кацапії, і який приведе до влади *українського* гетьмана.

Кожен Українець мусить розуміти, що єдиною запорукою біологічної безпеки його внуків є розпад Московії. Поки-що Чеченець це розуміє краще. Як і покинута світом Чечня, так і Україна в цій святій справі не можуть шукати помочі ні десь у перекупленій фарисеями Америці, ні у нажаханій „правами людини“ Європі. Тоді де? Відповідь проста – у релігії. В релігії того самого націоналізму, який рішучими і перманентними діями змусив навіть перекупленого президента світової потуги, – ЗСА, – наполягати все-таки на палестинській незалежності. В релігії об'єднаного націоналізму антимосковських народів.

Лише після того, як Садове кільце заповниться чистою водою глибокого озера, де плаватимуть карасі, можна буде говорити про якусь безпеку для майбутньої Української Держави.

ДОДАТКИ

ЧИ ДОБРЕ НАМ В ГАЛИЧИНІ?

Всі прихильники галицької „автономії“ єдині в переконанні, що „непомітні люди“, які „за Збручем розмовляють українською мовою і вірять, що мають власну державу“, нічого в цій державі не вирішують (Ю. Галицький, „Поступ“ 119(563)), що „від галичан… нічого не залежить (В. Расевич, „Поступ“, (93(950)), і що „ми вже давно не маємо впливу поза Галичиною“ (Л. Петренко, „Поступ“, 145(803)). З подібних причин пан Расевич скаржиться на надмірну концентрацію влади: „для полагодження найелементарніших справ нам потрібно їхати до Києва, податки потрібно всі перераховувати до столиці, і т. д“. Правдою тут є те, що *узурпація влади* не має нічого спільного з *унітарністю* держави. Вся оця централізація зовсім не лікується ані автономією, ані федеративним устроєм. Недавно чув-єм, як обласний Намісник бештав районного за малі надходження від району до бюджету, скарбу, і т. д. Все то є ознака совковости номенклятури, парторґівського управління, неринкової економіки. Так само, як і нерозвиненість дрібного підпрємництва. Передача повноважень краям означала-би, що у Львові засяде такий самий царьок, як у Київі, і що цей царьок зможе продавати „у концесію“ карпатські ліси оптом разом з транспортною інфраструктурою, надрами, гірськими селами і військовими частинами, які там знаходяться. Розвиток демократичного і ринкового суспільства не означає, що у Львові повинні діяти иньші закони, чим у Київі, а означає, що місцеві структури Адміністрації Президента одержують повноваження і зобов'язані вирішувати місцеві-же питання на місці, але згідно з українськими законами. Ще такий розвиток означав-би, що, як львівський, так і київський царьок не повинен пхати носа до приватної сфери і диктувати всіляким підприємствам їхні „показники“.

То чи дійсно місцевим структурам брак реальної влади, і вони нічого не вирішують? А от і ні! Вже нині, під чоботом тоталі-

тарного Києва, оці „маленькі“ люди, які чомусь „вірять“, що вони „розмовляють українською мовою“ ТУТ керують ріжними органами самовладдя і багато МОЖУТЬ. Вони вирішують, чи нам пити львівське пиво, чи дешевше буде везти з найдальшого кінця України; чи нам їздити у львівських мікроавтобусах, чи спроваджувати з Рóсії; чи плодити *русскоязычні* кіоски, чи українські; куди вкладати гроші, виручені за продаж книжкових магазинів та їх перетворення у салони золотих прикрас; чи повідомляти громадськість, куди врешті поділися гори дорожньої бруківки з території ремізи, чи не повідомляти; чи віддати Цитаделю під парк і сховища для книжок – чи продати певному банку, – і повно иньших приємних та прибуткових клопотів. Єдине, чого вони не вміють – гордувати мамоною. Сумніваюся, чи в складі Австрії, Польщі, або навіть об'єднаної Европи, до якої *„ПіК“* радить входити *регіонами* (по-нашому – *Землями, Краями*), „еліта“ Галичини навчилась-би такого, надто для вроджених галичан мужнього, мистецтва, як погорда плебейськими грішми. Не слід скаржитися, що Велика Україна пов'язала Галичині руки. Сумніваюся, чи „Самостійна Галичина“ заборонила-би стрижку карпатських схилів. Швидше, вона продала-би й самі гори. А місто Львів оддала-би в довготермінову оренду (за вийнятком однієї будівлі при вулиці Винниченка).

Єдиний мотив, який насправді керує потягом до „сепарації“ – прагнення без особливих зусиль, „*на шаро“*, руками західних конкурентів Московської нації, позбутися русскоязычия. Не поворушивши, зі свого боку, навіть пальцем. Мушу і в цьому панів сепарабельних розчарувати. Бо навіть у центрально-европейській цісарській Австрії москвофіли, при підтримці галичан, себе зовсім не зле чули. Сумніваюся, щоби сучасний Відень мав силу задиратися з Москалем задля мовних вибриків свого кресового „задуп'я“.

До автономнїі слід готуватися, досягаючи певних рубежів поступово. Деякі здобутки вже є. Перше, від чого геть чисто відсеперована на нинішній день Галичина – це від пошанівку Владних Органів до громадян і від компетенції щодо орґанізації громадського життя. Періодичні черги біля ріжноманітних віконечок на

пошті та в пунктах сплати комунальних платежів, абсолютно ненормовані перерви в приймальнях всяких ВВІРІв, соцзабезів, відділів субсидій, тощо. Чим пояснити, що в часі безробіття жоден начальник не вміє змусити розфіндьорену вертихвістку під страхом звільнення працювати аж до тієї години, поки вона не допоможе останній бабусі в черзі перед високим порогом „гуманітарного“ кабінету? Тільки тому, що вона є курвою кума високого галицького патріота? Я сам свого часу вистоював від п'ятої години ранку під дверима Відділу гуманної милостині в часах, коли хамуваті чиновниці у вечорових сукнях під протекцією своїх безпорадних начальників коштом здоров'я стареньких бабусь воювали з якимсь, за перепрошеням, паном Фйолком, по кілька разів на день посилаючи хворих на ноги старушків курсувати між золотою вулицею і протилежним кінцем міста. Нині таку моду завів у себе Енергозбут – ще одне зборище хамських урядників, злочинних своєю безпорадністю в орґанізації чого-б там не було.

„Міські“ та *„Обласні“* Достойні Керівники для того обираються всім народом, аби особисто нести відповідальність ЗА ВСЕ. Для того, щоби орґанізовувати співпрацю та узгоджувати взаємодію поміж різними чинниками приватного підприємництва, громадянством, адміністративним апаратом. Щоби *налагоджувати* громадське життя. До цього часу нічого вони не налагоджували. Найвище, на що вони здатні, – сяк-так полагоджувати стосунки поміж різноманітними злодійськими ВАТ-ами типу Львівґаз, ЗАТ-ами з необмеженою безвідповідальністю, такою-ж злодійською галицькою „елітою“ і продажною адміністрацією – коштом нічим не реґульованого знущання над громадянством. Праця дуже не легка, зате „гонорова“, висловлюючись стилем захисників галицьких гонорів. Вже три РУХи нас рухають в керунку на Захід. А тим часом, власне у тому самому світі, який служить солодким взірцем для політикуючих галицьких інтеліґентів, – саме у тому повчальному для нас світі прийнято усе валити на перших осіб. Бо са́ме прізвища цих осіб народ знає, на їх обіцянки ловиться, за них і голосує.

Може від нині станеться чудо. Але є критерій, який дозволяє стверджувати, що, принаймні до цього часу, і *давали*, і *брали* – часто. Цим критерієм служить щоденно спостережуване демократичне Хамство. Хамство міського та обласного рівнів. Хамство влади в стосунку до суспільства. В стосунку до людини на вулиці.

Ніхто мене не переконає, що патріотична містовлада так легко, без найменшого натяку на *віддяку,* видає дозволи на захаращення в найпожвавленіших місцях і без того перевантажених вузеньких хідників „пам'ятника ЮНЕСКО“ ріжними рундуками, будками, ятками з тютюном, горілкою та голими цицьками – що чоловік, виходячи на вулицю, мусить оглядатися, – наче зацькований аґентами підпільник, – а чи не вздрить його яка пристойна знайома законниця на тлі кольорового статевого акту в дивних позах. За таку приємність для цілого міста, та й не покласти і собі щось до кишені – був би гріх!

Симптомом хаптурництва служить пошесть на вирубування дверей в цоколях ренесансових та сецесійних пам'яток архітектури, вирубування, якого ніяк не вдалося-би перевести без заінтересованого сприяння панів, до яких належить виписування дозволів на архітектурні зміни.

Наступним симптомом є огульне загороджування. Спадковий мільйонер не впав-би аж так низько, щоб зажерти ще зайвих пів-метра громадської землі на периферії свого неозорого володіння, перекриваючи традиційно видоптані менш заможними громадянами стежки в радіусі від 300 до 500 метрів так, що й мишка не проскочить – як це недавно вчинив „Карат“.

Ніхто не знає, де взяв силу готель „Дністер“, щоб вибороти собі право приватизації і загородження на-мертво вулиці Матейка. Чи таким повинен бути наслідок середньоевропейського чубчикування президентів у цьому готелі?

Спадковий інтеліґент-архітектор не підписав-би подібних плянів. Чиновник зі спадковим гонором державного службовця не затвердив-би. Наш чиновник за невелику мзду легко запихає за ремінь той самий галицький гонор і амбіції, на які люблять покли-

катися всім ображені галичани, як пани Юрко Галицький та Василь Расевич. Сподіваюся, що не за „дякую“ запихає…

Останнім часом ввійшло у моду продавати кавалки хідників ріжним крутим та хамським *„Київстарам“* під постої для легкових машин. І коли на вулиці Вітовського 18 стоянка *„Мобіленду“* поки-що нікому не заважає, то, скажімо, на вулиці Григоровича 2 під неоновими світлами *„Мобівіму“* хамські власники автомобілів загороджують перехід глухо та безнадійно, підпираючи носами своїх бронетранспортерів-всюдиходів нещасні мури стареньких каменичь і випихаючи перехожих на їздню зовсім не пішохідної вулиці. Це за два кроки від районного управління міліції, у якому мені чемно пояснили, що звертатися потрібно десь аж на вулицю Городоцьку 124, словом, кудись, де сам чорт на добраніч каже… Узяти собі так десь чотири-п'ять разів на рік по тижню відпустки „без збереження…“ і власним коштом добиватися *правової держави* у місті Лева на благо української п'ємонтичної ідеї. А ще мені приватно пояснили (свята правда!), що такій людині, яка мала досить грошей для купівлі магазину, їх з вершком стане і на закупівлю неповторно-вийняткових індивідуальних пільг у поводженні з приписами безпеки дорожного та пішохідного руху. Така стоянка, очевидно, дорожче коштує… Мене не так цікавить особистість крутого Хама, який, можливо, і не винен, що за природою своєю не годен взагалі зауважити просто-пішохідної людини, – як цікавить особа Патріота, котрий продає ділянки хідників *(„тротуарів“)* разом з пільгами на порушення правил безпеки перехожих. Чи цей єгомость відписує комісійні у фонд, скажімо, словника правильної української мови во ім'я чести П'ємонту?

До речі, на вказану тему я звертався до пана тодішнього Голови десь у жовтні 2000го року телефоном 721533 за посередництвом ближче мені не знайомого безіменного пана, схованого під псевдо *„Диспетчер“*. Нині маємо нове тисячоліття. Чи взяв пан *Диспетчер* зі собою до нового тисячоліття разом з Дідухом ще і від мене даруночок для пана Голови у вигляді безутішної (і безодвітної) скарги на всеогортаючу Хамську Сваволю?

Отакі-то справи. І багато їх. Є такий інтеліґентський обов'язок – *не миритися!* Зневага – єдина зброя, якої боїться розбагатіле *Хамство.* На жаль, „інтеліґентний“ *Простюх* не боїться навіть цього.

Вдалим символом нутрішнього здоров'я галицької „інтеліґенції“ можуть служити специфічні запахи клозетового походження, на яких виросло покоління нині діючої „еліти“, – в місцях її звичайного згромадження: по парадних коридорах „національних“ та звичайних вузів і академій, якраз навпроти кабінетів високоповажаних професорів, рівно-ж як і у студентських вбиральнях. Може, колись, коли вже нас не стане, *нова* еліта буде винагороджена за наші страждання *чистими виходками.* Наразі правляча Галичиною *«Élite»* сформувалася в атмосфері всюдисущого пахоту сечі, який найкраще консервує почуття прикрої та немічної вторинности. Що й маємо. Від часу здобуття *оксамитної* „незалежности“ до цього спадкового запаху коридорних перетягів вищої школи став домішуватися знадливо турбуючий аромат прив'ялих огірків з автономних галицьких канапок, – обов'язкового і найважливішого фактора всіх традиційних ювілеїв епохи окремішности. Ще за часів раннього брежнєвізму мені не раз доводилось снувати попри щільно причинені двері дзеркальних зал ріжних університетів. Очевидно, з причини тієї, що в оту далеку окупаційну епоху не було іще жодного „національного“, – ніякого запаху, окрім духу солодкого трепету, навіяного образом незбагненної таємничости професорської інтеліґенції, вловити не вдавалось. Нині двері часом виявляються демократично напів-прочиненими, і нюх студентської братії хтиво і плотськи вловлює неспростовне свідчення галицько-професорських ювілейних пиятик. Честь автономії, ганьба закомплєксованим! Будьмо. Бо такого ми варті.

Ще одна річ, котра з успіхом була піддана галицькій сепарації, – пошанівок до української мови. Дня 17го травня 2000го року львівське радіо зачитувало параґрафи приписів від відділу по роботі з платниками податків. Після чого відомий поет з відділу культури патетично розповідав про відкриття музею визвольних змагань. Мені з прикрістю подумалось: пощо були ті змагання, коли

Влада, та й сам поет, переходячи її коритарами, не в стані зауважити кацапського прийменника *по* ані на табличках дверей підлеглих кабінетів, ані в паперах, котрі їм подаються на підпис?

Чи хоча один патріотичний поет вжив-би слова *мийдодир* (рос. *мой до дыр*) у своїх віршиках для маленьких Українців? Зате з успіхом підписує дозвіл на відкриття склепу з такою вивіскою при вулиці Франка, число 42. Адже гарніше звучало-би: *мийко́, миюн, миюх, мийчик, мийчук, чистюх, чистомий, ми́тель, охайко* (гляди сл. Грінченка). Як можна оцінювати рівень ерудиції пана з Адміністрації, який дозволяє відкривати крамницю з виробами для незрячих при вулиці Озаркевича під назвою *Сільвер* – що він у житті нічого окрім „Острова скарбів" не читав, чи що він за нехтування можливостями української мови щось та поклав собі до кишені? Преціь крамницю можна було назвати „Перебендя"…

Подружжя Коць з української діяспори подарувало Львівській науковій бібліотеці кошти на освоєння нового будинку при вулиці Ковжуна. В охайному приміщенні мене „приємно" вразили дві та́блички з написами: *„гардероб"* (через літеру *г*) та „вихід *у двір*". Слово *двір* є правомірним в українській мові, та, якби кошти на оновлення та́бличок в такому *„інтеліґентному"* закладі розпоряджалися не автономно–„патріотичні" галичани сільського-сподарсько–совкового походження, а просто *освічені* Українці, то, маю надію, і панство Коць і я, грішний, мали-б нагоду спинити око на дійсно милозвучному і природному написі *„одягальня"* замість *„гардероб(а)"* (la garde-robe) та більш звичному *саме для галичанина* виразі „вихід *на(до) подвір'я*"…

На зламі тисячоліть завітало до міста Львова нове, – а насправді старе, тільки-от від початку національного „відродження" дещо призабуте, – явище. Водії мікроавтобусів заговорили до переїжджих недержавною (зате братньою) ро́сийською мовою. Востаннє мені пощастило при такій чудасії зденервованим бути свідком 12го січня 2001го року на маршруті № 61 (машина 96-34 ЛВС). А перед тим – 22го грудня 2000го року на маршруті № 46. Вухам своїм не повірив-єм. Москалі знову в місті! Номера машини не запам'ятав-єм, бо тішився-м гупою надією, що тоте явище геть було

випадковим. Свята наївність рожевих сподівань. А що на те каже відділ кадрів відповідного автотранспортного підприємства? *Русскоязычных* водіїв, правда, не є багато. Переважна більшість – місцеві хлопці (*русскоязычный* **у Львові** називатися місцевим не може, незалежно від давності поселення). Але ж… „Гірше чужих – свої люде її розпинають". Чи то полиск кацапських блескіток таким є знадним для галичанина, чи мова своя не у повазі (а, може, і сам себе хворобливо не шанує), – а чи просто смертельна байдужість – тільки-от зовсім не нервується подібними наліпками на панелях маршруток: *„Проезд Оплачиваем Сразу"* (02051 ТН, маршрут №32, 3го серпня 2004го року, водій – Українець). Благословенна толєрантність…

КОЛИ ПОВ'ЯЗАНІ РУКИ…

– учіться копати ногами

Нарікаємо на омосковщення і не можемо знайти виходу. Бо брак нам фантазії, а засліплені Европою очі не бачать ріжноманіття иньших способів. Способи є. Один спосіб докладно виписаний на мурі камениці № 27 при вулиці Котляревського. Скромний і не дуже вчений український юнак помстив на представникові Московії голодомор 1933го року. Не знаю, чи називав себе *інтеліґентом.* З певністю, зате, можемо сказати, що незрівнянно вище стояв духово *Микола Лемик* від нинішних „інтеліґентних" депутатських селюхів. Правда, до подібних повчальних і дійсно мужніх заходів я би радив вдаватися десь на віддалених східних кресах українського етнічного розселення, бо Галичина вже і без того всім набила оскому. Зате прозорість східних кордонів у цьому ділі придалася-б, як ніщо иньше. Не можна нам сепаруватися! Навіть у Столиці рішучі вичини українських патріотів могли-би попсувати гладкі пляни *русскогязычных „*олігархів" з табачного оточення, пляни, скеровані на запровадження в Україні поліційно-„ринкової" „Залізної п'яти" (усім раджу познайомитися з таким нині актуальним романом Джека Лондона).

Україна має статус держави. Нема розуму в гістеричному топтанні ро́сийських прапорів в українському парляме́нті – хоч як не є приємно таке споглядати зболеній душі… Зате кожен український радник чи депутат (правильно – *посол*), який голосує за чергові „общие“ з Північним Стратегічним Неприятелем – стратегічну повітряну оборону, олігархічні промислові групи, науково-інформаційний простір, промислово-технологічні стандарти, мову міждержавного спілкування, і іже з ними – мусить у якнайближчому майбутньому навчитися дуже серйозно переживати за стан свого здоров'я. Зі смутком мусимо визнати, що Ґарант і тут випередив можливі дії евентуальних патріотичних сил, змовившись із президентом ворожої держави про утворення „общего“ органу для боротьби з тероризмом – єдиним способом захисту, доступним фінансово обділеній меншості в поліційній державі.

Я не називаю Україну державою тоталітарною, лиш *поліційною,* ось чому. Запитайте в Англійця, чи він довіряє поліції, чи розраховує на її допомогу, чи вважає жандарма на вулиці порядною людиною. В більшості випадків відповідь позитивна. Тому вважатимемо, що поліція і населення співпрацюють, і що поліція не має підстав *ненавидіти* на́рід, особливо інтеліґенцію. Запитайте в Україні, – і ви отримаєте відповідь Висоцького: „та же шпана, только с рацией“. Народ, отже, ненавидить, боїться, а інтеліґенція – ще й зневажає. Ви хочете, щоб міліція відповідала любов'ю? Співпраця тут неможлива, довіри немає, а коли зважити, що зброя і сила – у них, а у нас – тільки беззахисний страх і надія, що „пронесе“ – ось готовий рецепт поліційної сваволі. Прокурор і суд, ясна річ, – їхні. Оце „ВОНИ і МИ“ є ідентифікатором поліційної держави. Мені дійсно важко дискутувати про те, чи можна в неавтономній Галичині створити некорумповану поліцію. Зате я знаю, що прокуратура області з власної ініціятиви і на сміх решті України заводить експерименти з плянуванням конвейєрного процесу звітування за показники розкриття злочинів: два на місяць, і баста! Брак автономії, як бачимо, не стає на заваді ініціятивним.

Другий спосіб зарадити кацапізації ґрунтується на припущенні, що пересічний галичанин збойкотує *кацапське.* Надія прак-

тично необґрунтована, тому заощадимо собі часу на її обговорення…

Третій спосіб. Ризикуючи видатися утопістом, дозволю собі помріяти про нутрішній світ галицької народної влади: яким-би він мав буть? В першу чергу, Високі Особи галицької Сепарації, а з ними – і їм підлеглий апарат, мали-б навчитись читати-писати по-українськи. Бо поки-що вони вміють лиш по-бюрократичному: важко уявити, що людині, якій брак інтеліґенції для того, аби з'артикулювати *„електричні мережі“* замість *„сітки“* і *„товарообіг“* замість *„оборот“* (Львівське радіо, 22го липня 2002го року) стане інтелекту, для пошуку нетрадиційних рішень в роботі тієї чи иньшої обласної структури.

Далі. Весь апарат Високої Адміністрації в Галичині мав-би позбутися синдрому збагачення. Особливо – Високі та Напів-Високі Особи. Частіше наші люди плюють на Неньку не під загрозою фізичної кари, а навпаки – перебуваючи в дурмані запаморочливого орґазму, викликаного перспективою гастрономічно-сімейного процвітання. Певна вина за поширення подібних еротичних збочень лягає на галицьке жіноцтво, котре-то гасло: „наповнювати українську форму патріотичним вмістом починай зі себе“ розуміє способом тілесно-безпосереднім та наївно-прямолінійним – як в часті округлих *форм,* так і в часті гастрономічного *вмісту.* Я щось не чув, щоби родичі полковника Коновальця доробилася великих родинних статків. Ані світлої пам'яті Михайло Сорока з дружиною, чисте ім'я якої не насмілюся назвати тут, в цій статті, присвяченій галицькому бруду. Ґенерал Чупринка, як і Степан Бандера, щоправда, протягом певного часу мешкали в не-своїх котеджах, що закінчилося траґічно. Як сміє животата Влада́ керувати будовою пам'ятника Провіднику з віконця власних палат, воздвигнутих на чорноземних клаптях голодної Галичини? Чи Влада́ не голодує? Ні хлібом, ні словом, ні духом. Дуже мене насторожує, коли з уст того чи иньшого *„члена семьи“* репресованих лунає – „я теж український патріот.“ Бо нині „українськими патріотами“ з повним правом називають себе і пани Суркіс, Медведчук, Волков, Пінчук, Рабинович, Табачник… З повним правом, бо це ЇХНЯ Україна. От

якби якийсь владний пан насмілився вимовити „я український націоналіст“… Зрештою, краще-б не вимовляв. Бо мусять-таки залишитись хоч якісь неспоганені слова! З великою спостережливістю висловився з подібного приводу Левко Лук'яненко: „Людина… – змінна величина. Сьогодні вона – завзятий, сміливий, самовіддаваний стрілець, що безстрашно йде на ворога і в разі безвиході, не вагаючись, пускає собі кулю в лоб. Мине п'ять років, і в неї зменшується завзяття, а через десять років вона може загалом остигнути до високого ідеалу і її серце почне тягтися до сімейних принад та домашнього затишку.“

Є речі, які можна-би робити вже нині, навіть не чекаючи на ушляхетнення духу панів Владних Єґомостей П'ємонту. Міська влада могла-б запровадити посаду цензора грамоти, замість витрачати гроші на щорічні пиятики для русскоязычної батярні під назвою „Свято Міста“. Святкувати, повірте, нема чого. Зате на кошти *„неформальних“* добровільно-примусових внесків від русскоязычных рекламодавців можна було-б, якщо їх не класти до власної кишені, хоч щось поправити у мовній ситуації. Можна, скажімо, з повним правом вимагати „неформального“ *узятку* від завзятого гендляра-„европеїзатора“, якщо той наполягає, аби його, розташований в *напів-підвальному* приміщенні при вулиці імени відомого українського вченого *Дмитрия Ивановича Менделеева*, число 7, склепик з жіночим одягом обов'язково називався *„бутік Подіум“* замість по-людськи: *Будка на Помості* (властиво, в льохý) або ж: *рундук, ятка, крамниця,* – і цього *узятку* не присвоювати, а пожертвувати на якусь дрібненьку, але українську справу.

Не потрібно жодного героїзму, – а тільки добру волю та трохи начальницької настирливости, щоби змусити п'ємонтичні Міські Телефонні Мережі на український лад повідомляти годину за телефоном 060! В той час, коли київське радіо вміє артикулювати „*перша* година сорок хвилин“, рідні націоналістично-патріотичні галицько-львівські Мережі вішають на вуха „*одна* година 35^{ть} хвилин“! Я зробив експеримент: 1го грудня 2000го року, коли „змосковщений“ Київ заповів „*восьма* година 55^{ть} хвилин“, я в цю-ж

мить набрав 060 і почув: „*вісім годин…*“ Чи щось змінилося від тоді?

Двадцять восьмого січня 2001го року (десять літ по відділеню од Кацапії) при спробі получитися з мобільною слухавкою через номер 8-067, в межах рідного (для мене) Львова, автомат відповів найчистішим ро́сийським діялєктом: *„Вызываемый абонент не имеет возможности принять ваш звонок в данный момент. До свидания.“* Чому так, панове *„члены семей репресированных“?!*

Друга річ – неформальна постава щодо Фінансово-Грошових Мішків. Кожен підприємець має за собою якусь репутацію. Українська влада в „патріотичній“ Галичині повинна зробити так, що кожен „русскоязычный“ інтересант, входячи до її коритарів, набирався абсолютної певности в тім, що буде негайно випроваджений за двері при найменшій підозрі щодо його лояльности до української мови і української справи. І те саме повинно – ще у жорсткішій формі – стосуватися кожного „україномовного“ кума, свата, вуйка чи брата, якщо він буде запідозрений в цілях, противних інтересам українського етносу. А цими інтересами є: мова і держава. І ніколи – мова окремо, держава окремо, – і *власна корова* окремо! Я маю приклади такої залежности поміж мовою, етнічним походженням і подальшою кар'єрою – коли підлеглий на десятому році „українізації“ боїться заговорити до ґенерального песиголовця… українською мовою! На *львівських* фірмах, пане Намісніку і пане Міський Голово! Сумніваюся, чи змінилася-б ситуація у випадку вимріяної „сепарації“, хіба що панівна мова стала-би иньшою. Може, цього і прагнуть прихильники „вільного плавання“… Хочу нагадати, що в часі, коли під „цивілізованим“ правлінням Цісарського Дому у місті Львові не мож було почути української мови, – *польська мова не була державною!* Так само, як нині ро́сийська.

Не потрібно жодних постанов. Якщо ро́сийська оглошена мовою *non grata,* – значить, це повинен відчути кожен *русскоязычный* комерсант, банкір, службовець на кожному рівні економічного, громадського, соціального життя, а найперше – в стінах кожної, від найдрібнішої до найвищої установи. А не „зможе“ від-

чути – одразу „заяву «за власним бажанням» мені на стіл!“… чи Ви лиш до *своїх (хохлів, себто)* умієте в такий спосіб говорити, пане Голово чи Намісніку? Для панування *українського* потрібно небагато – всього лиш, щоб чим вище виліз по щаблях влади „патріот“ – тим щоб менше дбав він про *Его*!

У Львові та області процвітає нечиста приватна комерція, яка супроводжується потоками тіньових грошей і владних впливів (як і всюди). Дійсний патріот на чолі Влади мав-би за обов'язок перед Богом і Україною, *живота не щадяще,* сконтролювати ці канали таким чином, щоби *рускоязычный* рекет зостав знищений, а що в Незалежно-„правовій“ таки існує соціяльне замовлення на різного роду розбишак – то його має заступити рекет український. Навіть оунівці грабували банки у ворожому суспільному оточенні, і ніхто їм того не має за зле (окрім ворогів України). Кожен власник кіоску з ро́сийською музикою повинен без викрутасів надійно фінансувати утримання двох кіосків з українською музикою. Кожен районний чиновник, що видав патент чужинцю або місцевому ділку з антиукраїнською репутацією, має знати, що заробить струс мозку. Для цього не потрібно жодної законодавчої бази. Потрібно, щоб замість *патріотів* ми обирали просто Українців.

Купи кандидатів у найрізноманітніші депутати задурно розсилають дуже різноманітні, але одинаково облудні проклямації по домівках виборців. А що, коли *„неформально“* зобов'язати тих, що походять від найбагатших партій, для урівняння можливостей, разом з проклямаціями з розхваленням себе самого ще й посилати листки з пропагандою української музики? Свідків Єгови можна було-би зобов'язати приймати взад у населення свої знамениті брошури плюс винагорода: безкоштовно одна касета з музикою „Наші партизани“ Чубая або запис „Львівських музик“ – за одну звернену брошуру. І так сказати: „не будете слухатись – не поможе Вам ні „Святий Боже“, ні комітет від релігії, а „поможе“ українська міська *(„муніципальна“)* варта!

Львів'яни одержують безкоштовно „Львів та львів'яни“, „Місто та передмістя“, подібні ґазетки. Чи не прекрасний шанс для розвитку української лексики в галузі оголошень (тепер здуру мо-

дно стало казати: *„реклами“*). А насправді-то лексика там така, що очі ріже. Не сила змусити видавця до витрат на літературну цензуру, чи рекламодавці надто *„круті“,* як на панство Владу? А що, якби кожен рекламодавець був *„неформально“* змушений фінансувати свою частку затрат на безкоштовне розповсюдження, скажімо, „Світу дитини“, чи чогось подібного, аби кожне маля напам'ять знало свою Присягу:

„Присягаєм рідну віру
Завжди визнавати, –
По-вкраїнськи говорити,
Молитись, співати.“

Закуповуються („орендуються“) пляжі… Чи шепнув хоч раз на вухо власникові такого пляжу Голова або Намісник, що коли той запустить вперше кацапську музику, з ним може трапитись нещасний випадок на воді?

Хтось голоситиме про „свободу підприємництва“, „фашистські замашки!“… Але-ж фашизм у нас давно існує, лиш не в той бік скерований, панове! Не так фашизм, як сваволя. Правда, не „націоналістична“, а злодійкувато-продажницька, з елементами боязливо-егоїстичної малодушности, панство Владо!.

І остання річ, яку можна було-би робити вже нині. Найти якісь кошти для складання поіменної „виробничої біоґрафії“ совєтських посіпак. Несправедливо, що ми лиш про своїх найвищих керівників знаємо, як вони служили Окупанту. А хто відбивав нирки Грицеві Чубаю? Це не є справа чисто академічного інтересу, бо той-же сучий син може підпалити хату вже і „незалежно-українського“ журналіста Бойка, або забити до смерти наступного з черги композитора.

Величезна і непоправна ілюзія здитинілих „демократів“ – що комуняка збудує Україну, бо він є добрим фахівцем. Збудував-би, якби на кожного дивився маузер… і тільки тоді! Володіючи вказаною у попередньому відступі соціо-політичною інформацією, можна віднайти і те місце, де лежить чарівна паличка, що всі потуги національного відродження в Галичині зводить нанівець. А

заодно, і допомогти патріотичній міліції розкрити не одне вбивство на зразок, скажімо, львівської готельної справи. Бо коли за часів бабці Австрії, за відомим анектодом, місто, вулиці, та камениці належали трьом ріжним силам (засада урівноважуючого плюралізму), то в Незалежній, боюсь, той, кому належали камениці, одержав нині від Фонду державного майна ще і позосталі дві компоненти для повної сатисфакції (засада *„злагодженого“* централізму).

Аби перевести подібні соціяльні розвідки, не є потрібною сепарація. Досить мужности. Коли брак мужности, жодна сепарація не допоможе. Бо навіть „входження регіонами“ (ПіК, „спеціяльний випуск“ у червні 2000го року) вимагає *власного* твердого *інструменту входження.* Інакше увійдуть у вас. І опаскудять галицьку цноту ще більше. Байдуже, чи то Евросоюзом, чи ЕЭПом…